

บทที่ 1

ข้ามทะเลเวจี

ทะเลเวจี หาใช่ทะเลตามความหมายแท้จริงอย่างที่ใครๆ รู้จัก แต่สาเหตุที่มันถูกเรียกว่า 'ทะเล' เป็นเพราะในโลกสีขาวซึ่งทอดตา มองออกไปดูราวกับไม่มีที่สิ้นสุดแห่งนี้ เมื่อแหงนหน้าขึ้นมองข้างบนจนสุด สายตาจะเห็นแต่หมอกบางกำลังลอยตัวสูง หรือหากก้มลงมองเบื้องล่างก็จะ เห็นแต่สีขาวม้วนตัวทับซ้อนกันเป็นชั้น มีลักษณะคล้ายเกลียวคลื่นใน ท้องทะเลนั่นเอง

ยามนี้เรือยักษ์สีเขียวหยกรูปร่างประหลาด ดูไปแล้วเหมือนเกิดจากรูป สี่เหลี่ยมจำนวนมากมายับไม่ถ้วนก่อทับซ้อนกันขึ้นมากำลังแล่นไปบนท้อง ทะเลอย่างราบรื่น ถือเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ว่าใครก็ตามแต่หากลองได้เห็น เรือลำนี้ด้วยตาตัวเองแล้วส่วนใหญ่ไม่จำเป็นต้องตกตะลึง จนถึงขั้นนึกสงสัยว่า กำลังฝันไปหรือเปล่า ทำไม่ถึงเห็นเรือหินลำหนึ่งลอยอยู่บนท้องทะเลโดยไม่ จมดิ่งสู่เบื้องล่างได้

เพราะวัสดุที่ถูกเลือกใช้ในการสร้างเรือยักษ์สีเขียวหยกลำนี้ดูแล้วเหมือน จะเป็นหินหยก ลัมผัสแล้วคล้ายจะเป็นหินหยก ประมาณน้ำหนักจากสายตา แล้วก็ น่าจะหนักอย่างที่หินหยกขนาดใหญ่เช่นนี้ควรจะหนัก... ทว่ามันกลับลอย

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 2

อยู่บนผืนน้ำได้เสียนี้

ด้วยความเหลือเชื่ออันหาได้ยากยิ่งนี้เอง ทุกคนที่เพิ่งจะขึ้นเรือมาจึง ล้อมวงถกกันถึงประเด็นนี้อยู่ยาวนานสองนาน จนกระทั่งผู้รับหน้าที่นำเที่ยวอย่าง ซิลลาโก้ต้องเอ่ยถามกลับว่า "พวกเจ้าคิดว่าเรือลำนี้ลอยอยู่บนน้ำจริงหรือ"

ประโยคคำถามนี้เพียงประโยคเดียวชี้ให้เห็นปมของปริศนาอย่างชัดเจน ...เบื้องล่างไม่ใช่ 'น้ำ' แต่เป็นสสารประหลาดชนิดหนึ่ง

ตามคำบอกเล่าของซิลลาโก้ มีเพียงเรือหินหยกเท่านั้นที่สามารถแล่น ไปบนทะเลเลอเวจินี้ได้ หากเปลี่ยนเป็นเรือซึ่งทำจากวัสดุชนิดอื่น รับรองว่า จมลงสิ้น ไม่มีเหลือรอดไปได้แม้แต่ลำเดียว

"ถ้าฉันไอ้สี่ขาๆ ที่อยู่ข้างล่างนี้มันคืออะไรกันล่ะ" ลูเธอร์พูอยู่ที่ กราบเรือ ก็มมองลงไปเบื้องล่าง สสารสีขาวพวกนั้นทำให้เขารู้สึกไม่ดีเท่าไร มันทำให้เขารู้สึกเหมือนมีก้อนหินถ่วงอยู่ที่หัวใจ และไม่สบายเนื้อสบายตัว เอาเสียเลย

"คือความโศกเศร้าเสียตาย และเรียกว่าเป็นความทะยานอยากหรือ ความไม่พอใจก็ได้เช่นกัน" ตั้งแต่รู้ว่าลูเธอร์จะไม่บันดาลโทษะ ฆ่าให้ตาย ซิลลาโก้ก็ไม่ยอมไปไหนทั้งนั้น เอาแต่ทำหน้าที่เป็น ดิดสอยหย่อยตามอยู่ข้าง หลังลูเธอร์ไม่ห่าง พอได้ยินคำถามก็เอ่ยแถลงไขทันที อธิบายเพิ่มเติมแถม อีกว่า "สรุปก็คือเมื่อชีวิตหนึ่งเดินมาจนสุดทางถึงได้หวนนึกขึ้นมาว่าตลอด ทั้งชีวิตตนยังมีสิ่งที่ขาดตกบกพร่อง ทำให้เสียใจ เสียตาย หรือแม้กระทั่ง ไม่พอใจ หลังจากที่มีความรู้สึกทั้งด้านบวกและด้านลบเหล่านี้ถูกดึงออกจากร่าง แล้วก็จะนำมาเติมลงที่นี้ กลายเป็นแนวปรากฏการณ์แรกที่คอยอารักขาป้องกัน สถานที่ที่พำนักขององค์เทพปรภพ"

"แสดงว่าไอ้ที่ลอยไปลอยมาเหมือนหมอกนี่ก็เป็นความรู้สึกเศร้าเสียตาย หลังจากตายแล้วเหมือนกันหรือ" แทตตี้เอ้อระเหยอยู่บนคาค่าเรือ มือ ข้างหนึ่งจับเส้นผมที่ปรกใบหน้า ทอดตามองเบื้องหน้าไกลออกไปพลงเอ่ยถาม

แต่ไม่นานนักความสนใจของแทตตี้ก็หมดลง เพราะไม่ว่าจะพยายาม มองแคไหนก็เห็นเพียงสีขาวโพลน ไม่มีทัศนียภาพอะไรพิเศษบ้างเลย เรียก

ได้ว่านอกจากเค้าโครงของเรือที่ชัดเจนกับสิ่งที่อยู่ในรัศมีรอบลำเรือแล้ว ก็ไม่มีอะไรที่มองเห็นชัดได้

"ด่านแรก นั้นก็หมายความว่าด่านที่สองนั่นสิ" มอทยาซึ่งกำลังสำรวจโครงสร้างเรือโพล่งถามออกมา

แทตตี้ที่ออกอาการเบื่อเล็กน้อยถูกสะกิดความกระตือรือร้นขึ้นมาอีกครั้ง หันหน้าขวับไปมองท่านมัคคุเทศก์ซิลลาโก้ด้วยความสนอกสนใจใคร่รู้ แววดาส่องประกายวิบวิบประหนึ่งดวงดาว

ถูกมองด้วยสายตาเร่าร้อนแบบนี้ แม้ซิลลาโก้จะเป็นคนประเภทไหลไปได้เรื่อยๆ สามารถพูดคุยกับทุกคนได้อย่างถูกต้อง จนได้ครองตำแหน่งนางงามมิตรภาพเป็นประจำทุกปีก็ยิ่งรู้สึกแปลกๆ บอกไม่ถูก

ภาพลักษณ์ของแทตตี้ในมุมมองของเขา นอกจากความห้าวหาญดูดีในยามต่อสู้แล้วยังมีอีกหนึ่งคำอธิบายตัวตน...ชายผู้กลืนความน่าเบื่อหน่าย

"นายท่านสนใจอยากลองดูหรือเปล่า"

"หืม" ลูเธอร์เบือนหน้ามามองอย่างเกียจคร้าน แววเรี่ยเฉื่อยบนใบหน้า นั้นแสดงออกชัดเจนว่าเมื่อครู่เขาไม่ได้ฟังคนอื่นพูดเลยสักนิด ไม่รู้ว่าใจลอยไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

"ชมแนวปราการด่านที่สองของทะเลเวจ"

ข้างหน้าคือซิลลาโก้ซึ่งกำลังเฝ้าถามความเห็นด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า ช่างหลังรู้สึกได้ถึงสายตาดูร้ายที่แทตตี้ส่งมาชมขู ลูเธอร์กลอกตา เหยยอย่างไม่สบอารมณ์ว่า "ลองดูก็ได้ จะได้ไม่ต้องทนฟังเด็กน้อยงอแงเพราะอดกินขนมเดียวจะเกิดบ้าหาเรื่องขึ้นมาอีก"

แทตตี้ส่งเสียงแค้นขึ้นจุกหนักๆ

ความหมายของอากัปกริยานั้นไม่พ้นกำลังลูเธอร์ว่า 'กลับไปค่อยละสงบญีกับเจ้า'

"ข้าจะรอนะ" ลูเธอร์ที่รู้ใจอีกฝ่ายเอ่ยสั้นๆ รอยยิ้มชั่วร้ายนั้นเล่นเอาแทตตี้แทบอดใจไม่ไหว อยากเหวี่ยงกำปั้นออกไปเสียให้ได้

การปะทะคารมเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างสองคนนี้ มอทยาเคยชินเสีย

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 2

จนเห็นเป็นเรื่องปกติแล้ว ไม่คิดจะเข้าไปว่ากล่าวตักเตือนอะไรอีก ทว่า ซิลลาโก้ยังคงเห็นเป็นเรื่องแปลกใหม่ เพียงแต่...จะว่ายังไงดีล่ะ อิม...ไม่ชิน รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ค่อยเข้ากัน เห็นแล้วอยากจะแก้ไขให้มันถูกต้อง

แต่ไหนมาปีศาจสงครามไม่เคยหยอกล้อเล่นกับคนอื่นแบบนี้ เคยก็แต่ทำให้ศัตรูอิมไม่ออกไปตลอดกาล

ซิลลาโก้ผู้เฝ้าติดตามอยู่ข้างกายชายผู้เป็นดั่งภูเขาน้ำแข็งมาตลอดหลายร้อยปีพอได้มาเห็นลูเธอร์เป็นแบบทุกวันนี้...หากไม่นับความโหดเหี้ยมเย็นชาอย่างปีศาจซึ่งมีอยู่เดิม ถือว่าลูเธอร์มีอารมณืความรู้สึกแบบอื่นฯ เพิ่มพูนขึ้นกว่าแต่ก่อนมากทีเดียว!

ระยะเวลา สภาพแวดล้อม ประสบการณ์ที่พบเจอ...ไม่ว่าสิ่งไหนก็ล้วนสามารถเปลี่ยนแปลงคนคนหนึ่งไปโดยไม่รู้ตัวได้ทั้งนั้น นับประสาอะไรกับลูเธอร์ที่ได้รับผลกระทบจากทั้งสามสิ่งนี้พร้อมกัน

จะว่าไปตัวเขาเองก็เป็นมือข้างหนึ่งที่คอยผลักดันอยู่เบื้องหลังไม่ใช่หรือ การที่นิสัยลูเธอร์เปลี่ยนแปลงเป็นเช่นนี้ เขาเองก็มี 'ความชอบ' อยู่ด้วยส่วนหนึ่ง

คิดถึงตรงนี้ ซิลลาโก้ก็อิมใจอ่อน...ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ

เทพปรภพมอบหมายภารกิจแก่เขาสองอย่าง หนึ่งในนั้นเขากำลังปฏิบัติอยู่ แต่อีกอย่างหนึ่งนี่สิ... ด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงจำเป็นต้องพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นในอดีตกับลูเธอร์ให้ได้ หากไม่แล้ว เกิดเจอเรื่องวิกฤตหัวเลี้ยวหัวต่ออะไรขึ้นมา คงไม่มีใครยอมเชื่อใจคนที่เคยทรยศหักหลังตัวเองหรอก จนกระทั่งเวลานี้ก็ยังคงมีช่องว่างระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างเขากับลูเธอร์อย่างเห็นได้ชัดเจน

เพราะหากเปลี่ยนสถานะกัน เขาเองก็คงไม่กล้าเชื่อใจอีกฝ่ายเช่นกัน

"ทุกคนขยับมาทางนี้ แต่อย่าเข้าใกล้ราวกันมากเกินไป" ซิลลาโก้กำชับ

รอกะทั่งทุกคนยืนกันเรียบร้อยอยู่ในระยะห่างที่ปลอดภัยแล้ว

ซิลลาโก้ก็เปล่งเสียงเป็นทำนองเพลงประหลาดออกมา โน้ตแต่ละตัวประสานสอดคล้องกันเป็นท่วงทำนองเพลงกระซิบกระซื้นที่แตกต่างไปจากบทเพลง

ในยุคสมัยปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง

เห็นได้ชัดว่านี่คือบทเพลงที่ใช้สำหรับอัญเชิญ ตั้งแต่ซิลลาโก้เริ่มต้นขับขาน บทเพลงก็ส่งผลกระทบต่อคลื่นซึ่งกระเซ็นอยู่เหนือผืนทะเลเวจีที่มองไม่เห็นกัน จึงหวนการกระเพื่อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นธรรมชาติ สอดรับกับสภาพแวดล้อมและเสียงเพลง

ไม่นานนักทุกคนก็ได้อู่ว่าแท้จริงทะเลเวจีไม่ได้เปลี่ยนแปลงจังหวะตัวเองเพื่อรับกับเสียงเพลงของซิลลาโก้ หากแต่เป็นเพราะสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในทะเลเวจีได้ยินเสียงร้องเรียก จึงขยับเคลื่อนไหวเพื่อตอบรับเสียงเรียกพวกมัน ส่งผลไปถึงทะเลเวจี

"มาแล้ว ดูให้ดี"

ลึนเสียงเตือน กลุ่มหนูน้อยผู้ยากรู้ยากเห็นก็ลึนใจรวบรวมสมาธิ เบิกตากว้างรอดูอย่างใจจดใจจ่อ ซิลลาโก้ไม่ปล่อยจังหวะนี้ให้ผ่านไป รีบอธิบายเสริมว่า "พวกมันคือมีจมนธนะ กินความโศกเศร้าเสียดายเป็นอาหาร จึงมีชีวิตอยู่ได้แต่ในทะเลเวจีเท่านั้น"

ตอนนี้มีจมนธนะที่ซิลลาโก้เอ่ยถึงกำลังทะยานขึ้นเหนือท้องทะเล ทว่าไม่ได้วาดวิถีโค้งกลับลงสู่ผิวน้ำอีกครั้ง พวกมันลอยค้างอยู่กลางอากาศ ขยับช่วงลำตัวยาวและเคลื่อนไหวส่วนหางอย่างเป็นอิสระมีชีวิตชีวา ฮึกเหิมดุต้นไม้ด้อยไปกว่ายามที่อยู่ในทะเลเลย

พวกมันมีรูปร่างลักษณะที่แปลกประหลาด คล้ายแผ่นกระดาษรูปสามเหลี่ยมเชื่อมต่อกันที่ละชิ้น ดวงตาประหนึ่งไข่มุกสีนิลส่องประกายวิบวับรำไร ลำตัวที่มีขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าหนึ่งฝ่ามือนั้นมีสีขาวราวกับหิมะ เรื่องแสงสีเขี้ยวจางๆ หน้าตาก็ดูตลกน่าขันทีเดียว

"อย่าได้ดูถูกพวกมันเชียวนะ" เห็นว่าหลายคนที่อยู่รอบๆ มีสีหน้าท่าทางเหมือนอดขำไม่ได้ ซิลลาโก้ก็ออกปากเตือนด้วยความหวังดี แล้วทันใดนั้นก็เกิดนึกกลัวว่าการเอ่ยเตือนแค่นี้อาจจะไม่หนักแน่นพอ หลังจากขอให้ทุกคนอย่ากระทำการรุกราม เขาก็วิ่งลงไปยังห้องท้องเรือ หยิบเอาชิ้นเนื้อหมักเกลือติดมือกลับขึ้นมา แล้วโยนออกไปนอกเรือ

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 2

มันจนามรณะซึ่งก่อร่างขึ้นจากชิ้นกระดูก หาสวนประกอบที่เป็นเนื้อหนัง ไม่ได้แม้แต่เศษเสี้ยว สบัตทางคราหนึ่ง ม้วนตัวอ้าปากกลืนเนื้อหมักเกลือ ขึ้นนั้นเข้าไปในคำเดียว ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ คล่องแคล่วชำนาญประหนึ่งฝึกฝนเป็นประจำวันละห้าหกหรือยี่ครั้ง หากเป็น คณะละครสัตว์ล่ะก็ พวกมันคงต้องได้รับการฝึกจากครูฝึกสัตว์ที่ขยันและ เข้มงวดมากเป็นแน่

อืม ครูฝึกสัตว์เหรอ

คิดมาถึงตรงนี้ สายตาสวมคู่ก็เบนไปยังชายผู้โยนขึ้นเนื้อโดยพร้อมเพรียง ถ้าวางนั้นความสามารถในการขยับมือโยนขึ้นเนื้ออย่างชำนาญโดยไม่ แม้แต่จะปรายตามองเป้าหมายด้วยซ้ำ...ก็คงไม่ใช่ฝึกฝนกันแค่ชั่วข้ามคืน แล้วจะทำได้ง่ายๆ เหมือนกัน

"เข้ามาให้อาหารปลาที่นี่บ่อยๆ เหนอ" หลังจากสงสัยอยู่นาน ในที่สุด แทตตี้ก็อดไม่ได้ต้องเอ่ยปากถาม

"บางทีก็มาเตร็ดเตร่"

เทพปรภพไม่ได้มีแขกมากมายมาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉลี่ยสิบกว่าปีจะมีมาลัทธิกลุ่มสองกลุ่มก็ถือว่าเยอะแล้ว แม้มันจนามรณะมีรูปร่างลักษณะ แปลกประหลาด เต็บโตและอาศัยอยู่ในทะเลเวจซึ่งไม่มีสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น อาศัยอยู่เลย แต่ดีชั่วอย่างไรมันก็ยังนับเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง จึงต้องมีกำหนด เวลาให้อาหาร บังเอิญว่าซิลลาโก้รู้สึกสนุกเลยอาสารับหน้าที่นี้มาเรื่อยๆ

ทุกวันนี้มันจนามรณะในทะเลเวจจึกว่าครึ่งล้านจำเขาได้ แต่สิ่งที่ชวน ให้เหล่ามารและเทพเวจที่ได้รับการเชื้อเชิญจากเทพปรภพนึกสงสัยไม่ใช่การ ที่ 'มันจนามรณะสามารถจดจำคนคนหนึ่งได้' แต่เป็นการที่ซิลลาโก้อาศัยอะไร แยกแยะจดจำมันจนามรณะแต่ละตัวได้อย่างแม่นยำไม่มีผิดพลาด ทั้งที่ไม่ว่า พวกเขาจะมองอย่างไร พวกมันก็มีรูปร่างลักษณะที่ไม่ต่างกันเลย

ตอนนี้พวกลูเธอร์เองก็อยากจะไขข้อข้องใจนี้ให้กระจ่างเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้เห็นซิลลาโก้ขนเนื้อกองใหญ่ออกมาให้อาหาร และทักทายพวกมันทีละตัว...

"เห็นๆ อยู่ว่าตัวชาวเลือบเขียวเหมือนๆ กันหมด แล้วมันต่างกันตรงไหนล่ะเนี่ย" นี่คือนี่ที่พวกเขาต่างก็สงสัย ระดับความน่ามึนงั้นมากพอๆ กับตอนที่ไม่ว่าจะใจว่าสมองของเพย์ซัลทำด้วยอะไรถึงสามารถจดจำชื่อเสียงเรียงนาม รูปร่างหน้าตา ภูมิหลัง สิ่งที่ชอบของสาว ๆ มากมายได้ ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหนก็จำได้แม่นยำไม่ผิดพลาด และแน่นอนว่าความไวต่อเรื่องเงินๆ ทองๆ ของลูเธอร์ก็เป็นอะไรที่น่าสงสัยเช่นกัน

ทว่าแท้ที่จริงแล้วมอทยาเห็นตรงกันว่าอย่าได้ถกเถียงกันถึงประเด็นนี้ต่อหน้าเจ้าตัวเป็นอันขาด เพราะพวกเขาไม่อยากให้ลูเธอร์มีข้ออ้างในการรีดไถเงินตอนนี้

ผ่านไปครู่หนึ่ง ซิลลาโก้ก็ไล่ปลากลับลงทะเล ถึงเวลาที่ยอดนักแสดงจะทำการล่าลา ในตอนนี้เอง ทุกคนซึ่งกำลังเพ่งความสนใจไปที่ซิลลาโก้กับมัจฉาขณะกำลังเกตุเห็นว่าในมือของซิลลาโก้มีหนังปลาตายยับเยิน สีเหมือนเนื้อหมักชิ้นหนึ่งห้อยย้อยอยู่

"นี่คืออะไรเธอ" มอทยาถาม

"ชิ้นเนื้อหมัก" ซิลลาโก้ยิ้มตอบ "อาหารที่มัจฉาขณะกินจะกลายเป็นหนังเป็นเช่นนี้ อันที่จริงพวกมันไม่ได้ 'กินเข้าไป' หรือ พวกมันแค่ดูดกลิ่นแก่นของอาหาร สุดท้ายชิ้นเนื้อหมักเกลือกก็จะเป็นหนังแบบนี้และถูกคายออกมา หนังแผ่นนี้ข้าเพิ่งจะคว้าได้เมื่อสัก" ซิลลาโก้โบกหนังในมือไปมา นำเสียดายที่ไม่มีใครอยากจะรับไปพิจารณาดูใกล้ๆ เขาจึงได้แต่ล้มเลิกความพยายามไป

ซิลลาโก้เปลี่ยนเรื่องโดยอธิบายต่อว่า "นี่คือปรากฏการณ์ที่สองของทะเลเวจัส ทันทีที่มีแขกไม่ได้รับเชิญ มัจฉาขณะจะโจมตีแบบไม่มีการเกรงอกเกรงใจ และโดยไม่ต้องรอให้เรียก ต่อให้เหยื่อไม่ถูกดูดกลิ่นก็ต้องถูกกลืนลงจนจมลงใต้ทะเล ส่วนปรากฏการณ์แรก..." พุดพลาวยื่นมือซึ่งถือชิ้นหนังออกนอกตัวเรือแล้วปล่อย เหยื่อต่อว่า "จุดจบของผู้ที่ร่วงสู่อ่างทะเลเป็นเช่นนี้ ทุกท่านเชิญชม"

ทะเลเวจัสสงบนิ่งตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ แม้ซิลลาโก้จะโยนชิ้นหนังลง

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 2

ไปก็ไม่ก่อเกิดกระแสคลื่น

ทว่าจิตใจของผู้รับชมกลับไม่มีความสงบนิ่งเลยแม้แต่นิด

พวกเขาจะพริบตาพริบๆ จ้องมองขึ้นหนังนั้น หลังจากผลุบโผล่อยู่ สองสามครั้งมันก็จมลงสู่ก้นทะเลอย่างรวดเร็วไม่เหลือร่องรอยใดๆ หายวับไปราวกับไม่เคยมีอะไรอยู่ตรงนั้นมาก่อน

...ระยะเวลาที่ขึ้นหนังลอยอยู่ได้คาดว่าคุณไม่เกินห้าวินาที

จากที่เห็น น่ากลัวว่าถ้าคนเป็นๆ ตกลงไปก็คงตะเกียกตะกายอยู่ได้ ไม่นานกว่ากันเท่าไร แต่ต่อให้พยายามขึ้นมานบนเรือจนได้ จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือเปล่านั้นยังไม่แน่

พลองจินตนาการถึงภาพฉากนั้นดู แทตดีและมอทยาที่รู้สึกหนาว สะท้านวาบ ตรงข้ามกับลูเธอร์ซึ่งยังคงนิ่งเฉย เพราะหากจะกล่าวถึงความ โหดเหี้ยมแล้ว บทลงโทษในแดนปีศาจยังโหดร้ายทารุณชวนให้อายากาเจียน ยิ่งกว่านี้หลายเท่า

ถึงตรงนี้ การเสวนาในหัวข้อปรากฏการณ์แรกและด่านที่สองของ ทะเลเวจิกก็ดำเนินมาถึงบทส่งท้าย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะได้เห็นขึ้นหนังเป็น ตัวอย่างมาก่อนหน้านี้หรือเปล่า แยกส่วนใหญ่บนเรือจึงพยายามอยู่ให้ห่าง จากกราบเรือ และก็ทำให้นอกเหนือจากการแหงนหน้ามองดู 'เมฆ' สีขาวๆ แล้ว พวกเขาจึงไม่มีอะไรทำเข้าไปใหญ่

"พวกเจ้ามีใครเห็นฟาวแลนบ้าง" คนเราพอว่างก็จะเริ่มคิดเรื่อยเปื่อย และสังเกตเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ปกติไม่ค่อยจะสนใจ ตอนนั้นลูเธอร์ ไม่มีเรื่องให้คิด จึงเริ่มจับจ้องความเคลื่อนไหวของคนอื่นๆ

ทันทีที่กวาดตามองเขาก็พบว่ามีคนคนหนึ่งหายไปจากคาดฟ้าเรือ แพทย์หลวงผู้ติดตามกลุ่มของพวกเขาไม่รู้หายตัวไปไหนแล้ว เขาจำได้ว่า ฟาวแลนก็ตามออกมาจากห้องห้องเรือแล้วนี่นา

ลูเธอร์เอ่ยปากถาม มอทยาและแทตดีถึงค่อยสังเกตเห็นว่าฟาวแลน หายไป จึงรีบพากันเหลียวซ้ายแลขวามองหา แต่จนแล้วจนรอด เดินดูจน

ทั่วทั้งตลาดฟ้าเรือก็แล้ว ยังไม่เห็นฟาวแลนแม่แต่เงา หรือฟาวแลนจะอาศัย
จังหวะที่พวกเขากำลังศึกษาเรื่องมัจฉาภณะปลีกตัวหายไปจัดการเรื่องของ
ตัวเองเงียบๆ

คิดดูดีๆ แล้วการคาดเดานี้เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ ใครๆ ก็รู้ว่าฟาวแลน
เป็นคนรักสันโดษ จึงเป็นไปได้มากที่สุดที่เขาจะฉวยโอกาสตอนที่ทุกคน
กำลังสนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งแอบไปเดินเล่นที่อื่น หรือไม่กี่หาที่สงบๆ นั่งลง
ครุ่นคิดหาทางปรับปรุงเทคนิคการแพทย์และเวทมนตร์ของตัวเอง

ในเมื่อคิดได้เช่นนี้แล้วทุกคนก็น่าจะวางใจ ทว่าไม่รู้เพราะอะไรทั้งสาม
ถึงไม่รู้รู้สึกสบายใจขึ้นมาเลยสักนิดเดียว

กลางสังหรณ์อัปมงคลซึ่งค่อนข้างรุนแรงทำให้พวกเขาต้องมองหน้ากัน

"นายท่าน กำลังหาฟาวแลนอยู่ใช่หรือเปล่า" ซิลลาโก้ซึ่งหายไปจาก
ตลาดฟ้าเรือคู่หูหนึ่งปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ทันได้ยินบทสนทนาระหว่างพวกเขา
เข้าพอดี "ฟาวแลนไม่สบายเพราะเมาเรือ เลยลงไปนอนพักที่ห้องท้องเรือ
เมื่อเช้าไปดูมา ถึงสีหน้าจะไม่ค่อยดีนัก แต่ก็หลับไปแล้ว คาดว่าคงไม่เป็น
อะไรหรอก"

อ้อ อย่างนี้เอง เมื่อเป็นแบบนี้ทุกคนก็น่าจะสบายใจได้แล้ว...

ชะที่ไหนกันเล่า! ทั้งสามรู้สึกถึงเงามืดบางอย่างที่ปกคลุมอยู่ จึงอด
แหงนหน้ามองขึ้นไปไม่ได้ ทว่าในทะเลเวจี้แห่งนี้ นอกจากสีขาแล้วก็มอง
อะไรไม่เห็นอีก

"นี่... พวกเจ้าว่าฟาวแลนติดนิสัยเสียอะไรเวลานอนบ้างหรือเปล่า"
แทตตี้เอ่ยถามกลัวๆ กล้าๆ อย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก หวังว่าคนอื่นจะ
คำตอบที่ทำให้เขารู้สึกวางใจได้ แต่กระทั่งคนที่แชร์ห้องรวมกันมาตลอดการ
เดินทางอย่างแทตตี้ยังไม่รู้ แล้วใครมันจะไปรู้ได้ล่ะ

หรือต่อให้คนอื่น มีอะไรจะพูดจริงๆ แทตตี้ก็คงทำใจเชื่อลำบากอยู่ดี
ดังนั้นจึงไม่มีใครตอบคำถามเขา

ตลาดฟ้าเรือตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง คราวนี้คนที่ทำลายความเงียบ
ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นคลื่นพลังเวทอันแข็งแกร่งที่มาจากห้องเรือ ทุกคนที่รู้จัก

อาณาภาพของสร้อยข้อมือเวจีพิทักษ์ต่างรู้จักกันว่าคลื่นพลังเวทป้องกันจากสร้อยข้อมือเวจีพิทักษ์จะสลายหายไปก็ต่อเมื่อฟาวแลนอยู่ในสภาวะพร้อมต่อสู้เท่านั้น

หรือพูดอีกอย่างก็คือ...

"หมอนั่นทำบ้าอะไรเนี่ย!" แทตตี้ตื่นตระหนก จิตใจเข้าสู่สภาวะตื่นเครียด จ้องมองไปทางห้องเรือด้วยท่าที่ระแวงระวัง

ลูเธอร์กับมอทยาก็เช่นกัน พวกเขาค้นพบสาเหตุของกลางสังหารณ์อัปมงคลแล้ว แน่หนอนว่ายอมไม่กล้าประมาท

จริงดังคาด วินาทีถัดมาตัวเรือก็เกิดการโคลงอย่างรุนแรง

ซิลลาโก้ซึ่งคว้าที่ยึดจับที่ใกล้ที่สุดไว้ได้ร้องเตือน "ทุกคนยืนให้มั่นไว้! วางใจได้ เรือลำนี้สร้างขึ้นด้วยวิเศษพิเศษ ถ้าไม่ใช่เทพบรรพกาลมาด้วยตัวเอง ไม่มีทางพลิกคว่ำเด็ดขาด!"

การสั่นสะเทือนเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนานเกือบสองนาที

สายตาทูคนจับจ้องที่ประตูห้องห้องเรือ มองดูมันถูกพลังจากอีกฟากของประตูกระแทกซ้ำแล้วซ้ำอีก ระบายแรงกดดันที่อัดแน่นออกมาระลอกแล้วระลอกเล่า หัวใจของผู้มุงดูเต้นถี่เร็วขึ้นเรื่อยๆ ตามจังหวะกระแทกประตูชวนให้น่าหวั่นใจว่ามันอาจจะหลุดออกมานอกอก

เสียงโครมดังสนั่น ในที่สุดประตูทั้งบานก็ถูกกระแทกปลิวหลุดออก แม้แต่ผนังของห้องห้องเรือก็ยังถูกกระแทกแตกกระจายหมดสภาพไปด้วย

มหกรรมทำลายล้างกำลังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา แทตตี้ถึงกับต้องหันขวับไปตวาดถามด้วยความโมโหว่า "ไหนเจ้าว่าเรือลำนี้ไม่มีทางถูกทำลายไง"

"โครงสร้างหลักของเรือไม่มีทางพังเสียหาย ดังนั้นเรือจะยังสามารถแล่นต่อไปได้เต็มที่แน่นอน" ซิลลาโก้เอ่ยสีหน้าเรียบเฉย หรืออีกนัยหนึ่งเท่ากับกำลังบอกว่า 'ห้องห้องเรือไม่นับเป็นโครงสร้างหลัก การที่ประตูหลุดก็ไม่ได้แปลว่าชำรุดผิด'

"คุณนั่นเร็ว!"

มอทย่าตะโกนขัดจังหวะแทตตี้ซึ่งกำลังจะอ้าปากเถียง เขาเหลือบตาขึ้น

มอง ลูกไฟสีเขียวหน้าพิศวงสองดวงปรากฏวูบวาบอยู่ท่ามกลางฝุ่นผงคละคลุ้ง...ดูจากขนาดและตำแหน่งแล้ว หากลองนึกถึงผีดิบประเภทต่างๆ ที่ฟาวแลนมีอยู่...คำตอบปรากฏขึ้นในหัวสมองทันที แทตต์จำต้องกลืนน้ำลายด้วยความยากลำบากอย่างอดไม่ได้

"ถ้าเป็นไอ้ นั้นจริงๆ แค่เรือพังยังน้อยไปเลย"

ได้ยินประโยคนั้น ใบหน้าตึงเครียดของมอथाก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขายิ้มแห้งเอ่ยว่า "ข้ายอมให้เรือพังเสียหายหนักกว่านี้ แต่อย่าได้เรียกเจ้ายักษ์นั้นออกมาเลยจะดีกว่า"

ในยุคสมัยที่ไม่มีร่องรอยของมังกรให้เห็นแม้แต่เงา นี้ ต่อให้มีคนตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าอยากจะเป็นนักรบมังกรผู้ห้าวหาญก็ไม่อาจหาประสบการณ์จากผู้อาวุโสที่โหดมาเป็นกระจกเงาช่วยส่องสะท้อนตัวได้ นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยคิดถึงขั้นนั้น จนปัญญาที่โชคชะตาฟ้าลิขิตให้ตอนนี้พวกเขา กำลังเผชิญหน้ากับมังกรตัวหนึ่ง มังกรกระดูกที่ฟาวแลนพุ่มพุกเลี้ยงดูด้วยไอมารของแท้!

แม้มันจะไม่ใช่มังกรที่มีชีวิต มากน้อยอย่างไรก็ต้องอ่อนแอกว่าตอนที่ยังเป็นๆ อยู่ ทว่าต่อให้ยกพวกอัศวินที่ฝีมือไม่ถึงลำดับชั้นเทพมามากกว่านี้ เจ้ามังกรกระดูกก็ยังคงสามารถรับมือได้สบายๆ!

มอथाรู้ซึ่งถึงความห่างชั้นนี้ดี คิดคำนวณทุกอย่างเรียบร้อย "พวกเรา มีกันแค่สามคน คงได้แต่รับมือตามสถานการณ์ ฝ่าเข้าถึงตัวฟาวแลนได้เมื่อไหร่ค่อยว่ากันอีกที"

สถานการณ์ตอนนี้ การมีวแต่คิดเล็กคิดน้อยเรื่องจิตวิญญาณแห่งอัศวิน ชื่อที่ว่าอัศวินที่ดีไม่ควรใช้คนหมู่มากลุ่มมุ่นมวนน้อยคือการรหาที่ตายอย่างไม่ต้องสงสัย ต่อให้มอथाเป็นอัศวินตัวอย่างก็ไม่กล้าอาศัยความสามารถลำดับชั้นสุริยาเข้าเผชิญหน้าต่อสู้กับมังกรกระดูกแบบตัวต่อตัวเพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นฯ

การต่อสู้อยู่ในสภาวะคุมเชิง พวกเขาไม่อ่อนต่อโลกขนาดคิดเองเออเองว่าฟาวแลนกำลังล้อเล่น แม้จะไมรู้แน่่วาสถานการณ์แปรเปลี่ยนมาถึงขั้น

นี่ได้อย่างไร มอทยาหรือแทตตี้ก็ไม่เคยนึกสงสัยในความสามารถของฟาวแลน มันใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจเรียกมังกรกระดุกออกมาจู่โจมแน่นอน ด้วยเหตุนี้ภารกิจที่สำคัญที่สุดในตอนนี้องค์พวกเขาจึงเป็นการ...จับหัวหน้าโจรก่อน!

ขอเพียงไว้การควบคุมและพลังสนับสนุนจากผู้เสพความตาย ผิดิบก็ไม้อาจสำแดงฤทธิ์เดชได้สักเท่าไร ความรู้ระดับนี้แม้ยังไม่ถึงกับพูดได้ว่าชาวบ้านทั่วไปก็ต่างรู้ดี ทว่าสำหรับผู้ที่ยึดอาชีพเกี่ยวกับการต่อสู้ ถือเป็นเรื่องที่ต้องรู้เป็นลำดับแรกๆ ที่เดียว

"อืม ลูเธอร์เคลื่อนไหวยวดเร็วที่สุด ให้เขารับหน้าที่ทะเลงฟวาเข้าไปแล้วกัน" แทตตี้เสนอความคิดต่อยอดจากแผนของมอทยาอย่างรวดเร็ว เอ่ยโดยไม่หันไปมองว่า "ว่าไง เจ้าไม่มีปัญหาใช่หรือเปล่า"

แต่คนที่ควรจะต้องกลับซึกซ้ำไม่รับคำสั่งที่ สองคนที่อยู่ในระหว่างเตรียมพร้อมระวางเต็มทีอดทนรอไม่ไหว จำต้องเหลียวหลังกลับไปมองทั้งที่ อยู่ในสถานการณ์คับขัน...

"เฮ้ย!"

แทตตี้ร้องด้วยความตกใจ มอทยา ก็พลอยอึ้งไปด้วย ไม่รู้ลูเธอร์หายตัวไปตั้งแต่เมื่อไหร่ เหลือแต่หุ่นขนาดเท่าคนจริงที่สร้างขึ้นหยาบๆ ฝ่ายแรก เลิกคว่ำ ซึกสีหน้าบึ้งตึงไม่พอใจ เอ่ยถามคนที่ประคองหุ่นปลอมว่า "ซิลลาโก้ ทำโมกลายเป็นเจ้าไปได้ ลูเธอร์ละ"

"นายท่านให้ข้าจับไอ้นี้ได้แล้วก็หายตัวไป" ซิลลาโก้ตอบตามจริง สีหน้าท่าทางเป็นปกติเหมือนไม่เห็นวาลิ่งที่ลูเธอร์ทำเป็นเรื่องไม่ถูกต้องตรงไหน ตัดภาพกลับมาที่แทตตี้ รายนั้นพอได้ยินแบบนี้เข้าก็มีน้ำโท ออกอาการ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างรุนแรง ประหนึ่งวาลิ่งที่ถูกกดอยู่ระหว่างซี่ฟันคือลูเธอร์

เขาโมโหอยู่ไม่นาน แล้วแทตตี้ก็เข้าใจความคิดของลูเธอร์ขึ้นมา สูดหายใจไม่พ่นได้แต่แค่นเสียงปนพึมพำ "สารเลวนั้นมันจะมั่นใจในตัวพวกเราเกินไปหน่อยแล้ว"

"เอาเถอะๆ เราก็ยอมเป็นเหยื่อล่อ สร้างโอกาสให้เขาดีๆ แล้วกัน" มอทยาได้แต่เอ่ยปลอบใจ คนที่รู้เท่าทันความคิดลูเธอร์อย่างทะลุปรุโปร่ง

อย่างมอทยา มีหรือจะไม่ออกอาการหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ใครใช้ให้ ลูเธอร์เป็นคนแบบนี้กันละ มอทยาเชื่อว่าหากให้ลูเธอร์เลือกระหว่างจุดโจมตี ซึ่งหน้าตามวิธีที่แท้ดี เสนอขึ้นกับลอบจุดโจมตีจากในที่ลับสองวิธีนี้ ลูเธอร์ต้องเลือกวิธีหลังอย่างแน่นอน

"ในเมื่อเป็นแบบนี้ก็ให้เข้าร่วมด้วยอีกแรงแล้วกัน" ซิลลาโก้ซึ่งเป็นผู้คอย ชมเย็บๆ อยู่ข้างๆ มาตลอดจนเหยื่อล่อทั้งสองหารือตกลงกันเป็นที่ เรียบร้อยค่อยเอ่ยปากขึ้นอาสา การเสนอตัวของเขาได้รับการตอบรับทันที มอทยาและแท้ดีไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธหนทางที่จะทำให้พวกเขามีกำลัง คนเพิ่มขึ้น

"นั่นก็เตรียมลงมือกันเถอะ มอทยา เราจะคอยสัญญาณจากเจ้า" แท้ดี ฤไม้ฤมือกำหมัด ฤมือเพลิงมายาเปลี่ยนรูปร่างเป็นดาบยาวดั่งใจผู้เป็นเจ้าของ อยู่บนเรือแบบนี้เขาคงไม่คิดจะใช้ร่างไททันทองคำออกไปประลองกำลังกับ มังกรกระดูกแน่ เขาแพ้อย่างเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าเกิดเรือพลิกล่มไประหว่างการ ต่อสู้ ทีนี้ละปัญหาใหญ่แน่

ทุกคนต่างก็ได้เห็นเองกับตาแล้วว่าทะเลเวจิกสิ้นกินทุกสิ่งแบบไม่ เหลือซาก ย่อมไม่มีใครอยากลิ้มลองสัมผัสประสบการณ์ด้วยตัวเอง

"เจ้าตกลงหรือเปล่า"

ประโยคนี้มอทยาพูดกับซิลลาโก้

ว่าไปแล้วพวกเขาเพิ่งจะเคยร่วมต่อสู้กับซิลลาโก้เป็นครั้งแรก แดม ก่อนหน้านั้นก็ไม่แม้แต่จะรู้จัก ดังนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการทำลายความร่วมมือ ที่เพิ่งจะก่อร่างสร้างตัวขึ้น บวกกับความระแวงระวังอันเกิดจากการที่ไม่รู้จัก นิสัยซิลลาโก้มากเพียงพอ มอทยาจึงเอ่ยปากถามด้วยความเกรงใจ ไม่กล้า ทำอย่างแท้ดีที่เหี้ยมตัดสินใจแทนชาวบ้าน

"เชิญ"

ในที่สุดทั้งสามก็ได้บรรลุข้อตกลงร่วมกันเป็นที่เรียบร้อย สายตา ประสานจับจ้องไปที่บริเวณท้องเรือซึ่งฝุ่นผงค่อยบางตาลงซำๆ ระยะเวลา ขนาดนี้นับว่ามากเพียงพอแล้วหากมังกรกระดูกต้องการรวบรวมพลังในการ

20 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 2

จุดจบครั้งแรก

วินาทีแรกที่ฝุ่นผงร่วงหล่นจางหายไป ศีรษะขนาดมหึมาก็พุ่งปรึ่อกมาจากห้องห้องเรือ ทำการจุดจบอย่างสุดัน ลมที่เกิดจากแรงพุ่งทำเอาพวกมอทยาแทบล้มต่าไม่ขึ้น ทว่ามังกรกระดุกไม่รู้หรือกว่าอะไรคือสิ่งที่เรียกว่าความเกรงใจ ปากขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ใกล้แค่ตรงหน้าอ้ากว้าง ฟันแหลมหายใจมังกรที่มีคุณสมบัติพิเศษคือสามารถกัดกร่อนวิญญาณได้ออกมา

"แยกย้าย!"

สิ้นเสียงสัญญาณ ปฏิบัติการเหยื่อล่อก็เริ่มต้นขึ้น

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)